

Sy-li spěwał,
Pilně dželał,
Strowja će
Swó bny statok,
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócný
Naoj mócný
Lubosc ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar mérný
Čerstwosé da.

N ech ty spěwaš,
Swěrnje dželaš
Wšědne dny;
Džeň pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočň ty.

Z njebjes mana
Njeh ci khmana
Žiwnosć je,
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će! F.

Serbške njeđzelske łopjeno

Sačožit 1891 Křejbjanskij farar dr. theol. a fil. Bjeđrič Sella.

W Budyščinje

20. dezembra 1936

Bauzen

4. njeđzela adventa.

Žilipp. 4, 4—7.

Kaž kražne žwjedženške swonjenje klinczi, šhtož japo-
šhtoł Pawoł tu praji. S namolwjenjom „wješelcze bo!“
wón japočnje, a se žlubjenjom Božeho měra žwoje předo-
wanje kónczi.

To je jara hodowny žnř. Pšchetož: „Slaj, ja pšchipo-
wjedam wam wulke wješele,“ tak nam Boži džeň předuje, a
je spěwom „měr na semi“ žyla njebješkich wóštwow Boha
šhwali. Šdnž japošhtoł naž dale napomina, so dyrbi naša
měrnošć šnajomna bječ wšchitim ludžom, a hdnž naž prožy,
„žo wo nicžo nještaracž, ale we wšchěch wězach naše proštwy
w modlenju a žadanju š džakowanjom šjawne čžinicž,“ njeje
to kaž hodowne napominanje, hžez ludžo žebi wjazy lubošće
wopokajaja hacž hewal w lěcže, hžez žwjedženške wješele
nělotremu se štarošćow čžaba wupomha, kotrež běchu pšchezo
brěmjo ša jeho dušhu? Njetřebamy žo džiwacž, hdnž něko-
try pšchi žlowach „Tón Knjes je blisko“, žebi myšli, so čžy-
šhe japošhtoł Pawoł š tym prajicž: Boži džeň pšched durje-
mi šteji.

Japošhtoł wšchaf nima tu š pšchihotowanjom na Boži
džeň ščžinicž. Wón je jako jatny w Romje. Husto wo žwojim
žajtwe a wo žwojich šwjastach pšche. Hacž runje nadžiju nje-
špšcheci, žwoju wožadu šažo žam wobladacž, ma wšchaf ša
móžne, so budže š žmjerčzi šažudženn. Žeho wožada žo wo
jeho žiwjenje boži, wón pał woła: „Wješelcze bo!“ W Romje
wón w žajtwe leži a napomina: „Wajša měrnosć budž šna-
jomna wšchitim ludžom.“ Žeho pšchecželjo darn šbėraču a
póžlachu Epaphrodita š njemu; wón jich troštuje: „Nješta-
raječe žo, ale džakujcže žo Bohu!“ Hacž runje žo hižo w du-
šhu pšched žudnikom widži, wola wo Božim měrie rěczi, kotryž
je wšchšchi dnžli wšchitkón rosum. To je šchěščžanštwow, ko-

trež žwěczi laž jažne žwětlo do čžemneje nozy W to žemu
šbywa wšchitko š jeneho žórka: „Tón Knjes je blisko“. Žemu
njeje we wutrobje, jako dyrbial žwjedžen žwjecžicž; pšchetož
šhtož nětko na semi ma, je čžerpjenje, žajtwo, žmjerčž. Wón
njecha Žilippiškich š wješelu wołacž, kotrež žo rucže minje.
Šswjedžen, na kotryž žo hotuje, je šjednocženje š tym Knje-
šom w jeho kraleštwje. W šhtož wón nam tu praji, dyrbi ša
žnle žiwjenje pšacžicž, doniž Knjesowy džeň nješchidže.

Tón Knjes je blisko. Tuto wušnacže wěrn čžini, šo wón
čž i c h i e w n j e m ě r n y m c ž a ž u. Čžemny je čžadž šažo,
čžlowježojo žu w štarošćach a nutštwonnych nušach. Njeje
potom kražne, šo móžemy na žórko pokajacž, š kotrehož wu-
šhadža hišchcže dženža wšchitko žwětlo a wješele: „Tón Knjes
je blisko!“ Boži džeň šažo pšched durjemi šteji. Hacž nješho-
nišch nicžo wo tym, šo žwjedžen lubošće žo pšchibližuje? Ho-
tuj žo na to š wješelom a š lubošću, š modlitwu a š čžichim
měrom.

Šhtož žo wo to prózuje a ani pšches žebicžiwosć žwo-
jeje wutrobny ani pšches štarošće žebi žwoje wješele w tym
Knjesu rubicž njeda, budže žlubjenje na žebi šhonicž: Tón
měr Boži budže jeho w Křyštužu Žesžu wobarnowacž.
Boži měr we wutrobje měcz, to rěka: se žwojim Bohom wu-
jednany bječ a tohodla derje ššhowany bječ; to rěka: wót-
žowiku wutrobu šnacž, kotraž žo štara ša naž a naž nježe
w lubošći a ščžerpliwosći; to rěka: na kóždym pucžu, po ko-
trymž wjedže mje mój Bóh, tež trošcht we wutrobje měcz, šo
žo tež tutón pucž š mojemu měru hodži. Měr dušhe jenož
pola toho namašamy, kiž je pšchišchol hřěšnikow šbóžnych
čžinicž. Tohodla je to kražne pšchedprawo Božich džeczi, šo
dyrbja žo kóždn čžadž wješelicž: bohateho Knjesa maja a
dyrbja w žwětke jeho hnadneho žkóncžka žhodžicž. Bože žlu-
bjenje jich wobdawa a jeho dobrota jich wošchewja. Šbóžnu
domišnu pšched žobu maja a wěrja, šo tym, kiž Boha lubuja,

wščitke wězy k lepšhemu kluža. S mēra k wježelu a i wje-
bela k mērej, to je žiwjenje w Khrystužu.

Boži mēr a wježele dyrbi do našich wutrobom saczah-
nyč. A tomu naš nadventski čaž pomina i tym, so bywa
nam Sbóžnik pokasany, kotryž je so tež nam narodžil. Tón
Knjes je blisko, tež nam! Bóh chze nam woczi wotewricž, so
bychmy pójnali, so jeho hnada hišcže nad nami traje. To
nam adventski čaž předuje, a wot žloba w Bethlehemje, wot
kotrehož šwěczi šwětlo do wšeho šwěta, wołanje klyšimny:
Wježelcže so w tym Knjesu kóždy čaž, a sažo praju: wje-
želcže so! Wajcha mērnoscž budž snajomna wšitkim ludžom!
Tón Knjes je blisko; nještaračže so wo niczo, ale džakujcže
so tomu Wótzu w njebjech! Hamjen.

Tak je Bóh šwět lubował!

O wěčna luboscž, kiž je spominała
We bóžkim šmilenju na čłowjestwo!
Sso njebjesteje kražnosče je wšdała,
Bu, kaž my wšitžy, male džěcžatko.
So njebyli my šhubjeni,
Bóh w njebju so sa tajki wopor rošjudži.

Pšhes hrěch bě kóždy prawu šcžežku šhubil;
My běchmy tak wot Boha džěleni.
Tuž Bóh tak kražnje, šchtož bě Wótžam šlubil,
We wbohim lubym Ssynu dopjelni.
Haj, wón nam tak w Jesužu
Móšt knjebju natwari pšhes hrěšny hłubinu!

Tak je nětk jažne šwětlo šesthadžalo
We Tebi nam, o luby Sbóžniko,
So by na sem čžemnosč rošehnało,
Hdžež w hrěšnyh bludach štona čłowjestwo.
We šwětke šwojoh' šłowa nam,
Našch šredniko, chzešch pokasacž pucž k njebjecham.

Haj, Jesu, Ty dašch duschi špokojenje
A pšhinješch nam dary njebjeste!
Ty, moja radošč, trošcht a wošchewjenje,
Mje pošynlišch, hdž dže pšhes bēdjenje.
Tuž w žiwjenju a wumrěcžu,
Mój Sbóžniko, so Tebi žyle dowěrju! S. B.

Adventski wufas.

Adventski čaž wabi tola tak žunjo a lubosnje wšchěch, so
so radoščiwu a šžakni hotuja na pšichhad Knjesow. Šchto
nochžyl so tohodla tak hotowacž? Šchto chžyl so tohodla šje-
bacž wo wšcho to wulke žohnowanje adventa a wo wšcho to
wošchewjaze, wobšbožaze wješelenje hodow?

Hdž so nochželch nawabicž dacž i tutymi lubymi 'n'ka-
mi adventa, naštróžej tebe jeho šhutne pokutne přédowanje
tak, so so dašch na pšichhotowanje a dohotowanje. Wjedžecž
pač dyrbišch, so ty, hdž jenož i tutym pokutnym hłóžom ad-
venta honjeny so na hodny hotujesh, nježny tón najšbožowni-
šchi mjes adventskimi šchescžijanami. Čžehodla pač nochželch
bncž najšbožownišchi mjes tutymi?

A njeby-li tebe ani tamny lubje wabjazy hłóž ani tu-
tón šhutnje wołazy hłóž nahnucžil, daj šebi, šwojej wutro-
bje, šwojemu čželu, haj tež šwojej šwójbje, šwojemu žylenu
domej — ty mjenujžy tu tež sa to štejecž, so so wšitžy, kiž te-
bi dowěrjeni, kiž i tobu dužy po pucžu adventšy na hodny ho-

data, so ju trjebamy a wužiwamy kaž wšchědny šhlěb a
tuja! — tu pšichasnju, kotruž něhdy šchwediški kral Karl XII.
da šwojim wožakam. Tutón šchwediški kral bě živy wokolo-
lěta 1700 a bě we wjele wójnach a bitwach. Wón porucži
šwojemu wójšku: „Ja njesnaju druheho šwjedjenja, kotryž by
mi lubšchi byl dnžli advent. Šlaj: Ja džě tu w čžemnym wo-
juju a šhlapam so wo wrota dopjelnenja. Ja widžu wot-
tynženy kónz, njemóžu pač jako čžlowjek hacž k njemu dozpečž.
Tohodla poštalam ja, so maja moji wožowarjo advent jako
najbóle čžlowški šwjedžen šchescžijanšwa šwjecžicž. Wšchetož
tutón šwjedžen pokasuje na pšichhad toho krala, pornjo ko-
tremuž šmy my drusy kralojo jenož woječšy wotrocžy...“

Me: dacž tutón pšichas, to njedokaha! Čžinicž dyrbišch
po nim! Njebudžmy tohodla hake nihtón mjes tymi, pola
kotrychž je tajki wufas nušne, ně lubje rad a i žylch wutrobu
so hotujmy, so bychmy dowuhotowani byli a žohnowani, šbo-
žowni!

Hodowny šchtom sa wšchěch.

Hodowny šchtom sa wšchěch šteji sažo tu a tam we Lužicy.
Tež w Lubiju šu jón njedawno sažo štajili. A hodowny
šchtom je dozyla sa wšchěch, snajmjeišcha hdž wón je „Božo-
džěščowny šchtom“! Wšchetož to džěcžo Bože, Jesuž Khrystuž,
je pšichšlo sa wšchěch čžlowjekow na semju, kaž je wšchěčenje
a šlubjene wjele krocž w knihach wšchěčenja a šlubjenja,
w knihach Stareho Testamenta. A to čžini, so šu tute knihi
wožebje knihi adventa; a tohodla šu wone runje sažo nětkle
w tutym čžazu pšchede wšchěm w rukomaj wšchěch, kiž hodny
chzedža šwjecžicž pod „Božodžěščownym šchtomom“; — a
hišcže i druheje pšchicžiny šu wone nětkle w rukomaj šche-
ščijanow bóle hacž přjedny, runjež bychu dyrbišch pšchezo
bncž w rukomaj šchescžjanow. To je tohodla, so je tutón čžaz
tajki, tajkiž je a so šu w nim nadběhi na tute knihi. A hdž
so jich šchescžijenjo pšchimaja bóle hacž přjedny, čžinja to
wěcže i wobškoržbu pšchecžiwu šebi, so nješbu došč wuži-
wali a čžitali tute knihi kaž žylu Bibliju. Biblija je nam
wšchědny grat. Wona džě ma w šebi šłowo Bože, wo kotrymž
je prajene, so čžlowjek njeje živy wot šhlěba šameho, ale
wot kóždeho šłowa Božeho. Tohodla njeje to žane nowe šło-
wo a hežlo, kotrež nětkle pšchezo sažo wošpjetuja: „Kóždy
ma mēčž šwoju Bibliju!“ Me dobre je, so žylu čžaz se
wšchěm, šchtož so w nim hiba, tuto žadanje tak wušbēhuje.
Tak dopomha to, šchtož napschecžiwne, k tomu, so ma kóždy
šwoju Bibliju, hdž njeje to, šchtož bě sa Bibliju, hacž šem
k tomu dopomhało, so by měl kóždy šwoju Bibliju. Šwoju
Bibliju — so by mohł a šměl w njej pytacž a čžitacž, kaž by
chžyl, haj, so by šměl tež w njej šebi najšpomnjecž a wošna-
mjenjecž mēštna, kotrež runje jemu, jemu a niz druhemu
wožebje wažne. To pač je sažo runje nětkole pošiw, hdž
šmy pšchi tym, šebi dary pšchihotowacž sa tyh, kotrychž ma-
my wobdaricž. Wobštaražmy šebi Bibliju. Mašch je we wšche-
lakim wuhotowanju, we wšchelakej placžijnje, w njej pač
pšchezo to jene: to šłowo Bože, wo kotrymž šteji pižane:
Njebjo a semja šahinitej, tola moje šłowa niz! — A potom.
Pod Božodžěščownym šchtomom i Bibliju! Hdž šwěcžki so
šybola, hdž je tak prawje pěknje a rjenje pod šchtomom, čž-
tajmy Bibliju, pytajmy w Bibliji. Šawěcže, šbožne to po-
tom twoje Hodny a ty hodowny! A ty njechášch hinač hacž tež
druhym hodny pšchihotowacž, wērne Hodny! Wērne Hodny šu
pač tam jenož, hdžež je hodowny Sbóžnik Jesuž Khrystuž.
Tón pač chze bncž přédowanj niz jenož, ně, tež wobšwēdcženy
se škutkom a šadžerženjom w žylm žiwjenju, to rěka i ty,

so wschudzom a pschezo kschesczijan, kschesczijanka by. — „Hodowny shtom sa wschěch“, tak prajachmy najprjedy — a tu nětł kmy. Hlaj, hdyž „hodowny shtom sa wschěch“ wschudzom a pschezo tole dokonja kaž tu, so wjedže k hodownemu Sbožnikaj, je wón kwoju najwjětšchu a po prawom jeniczkju klužbu dospołnje dokonjał.

100 lět Gošnerowe mišijonstwo.

13. a 14. dezembra kwojeczešče Gošnerowe mišijonstwo jubilej 100lětneho skutkowanja mjes pohanami. Tak naž tež na kónzu tutoho lěta, kotrejž nam telko jubilejow kschescziansteje lubošče wobradži, hiščeje ras wažny jubilej dopomni na to, telko luboščž Khrystuškowa dokonja a wuskutkowa.

Jan Baptista Gošner sałoji tutón skutk, kotryž je kwoju móž wobkweščil w nětłko wobsamnjenyh 100 lětach. Wón so narodži 14. dezembra 1773 jako 10. dječžo schwabsteje bursteje kwojby. W lěcže 1836 sapočza wón kwoje mišijonste dželko. Sswojich mišijonarow hromadzešče wón kłebi k rjemješnikow; wóni dyrbjachu tež jako mišijonarojo rjemješnikow wostacž. Wón sczelešče jich pschezo tam, k wotkěž hlób, kiž na pomoz wołajše, wukłyšča. Najwjazny k nich wuczeže do Indijeje. Tam bě Gošnerowa hlowne polo mišijonsteho dželka mjes ludžimi, kotrejž Kols mjenujemy. Dženka je mjes nimi kamoštatna lutherška zyrkej. Kajki to nadobny žiwj pomnik woporniwjeje lubošče ja Knjesowe mišijonstwo!

Wšcho hromadže wupóšła Gošnerowe mišijonstwo w tutnyh 100 lětach 289 mišijonarow. Jeho sałožer, Jan Baptista Gošner, wumrě w lěcže 1858 po bohacze žohnowanym ale paž tež njeměra počnym žiwjenju. Wón je mohł a kmeł dželowny wohladacž, tak jeho dželko roščezše a so roswiwašče.

Tuta powěščž wo tutym stoletnym jubileju kłuscha runje kłobu do hodowneho cžaža. Je dže so hodowny Sbožnik narodžil sa wschěch cžlowjekow a tak tež runje sa cžlowjekow, kotřiž hiščeje w cžemnocze pohanstwa kłedža. Běchu tola mjes přenimi, kotřiž pschidžechu, so k Sbožnikaj modlicž, tež pohanjo: mudri k raššcheho kraja.

Psched 1600 lětami.

Schto bě tehdy abo schto so tehdy sta? Tehdy natwari a počkwjeczi Konstantin Bulki, kotryž bě přeni kschesczijan na romškim kěžorskim trónje, zyrkej Jesuškoweho rowa w Jerusaleme. Tutón sa stawišny kłubjeneho kraja a doznyla sa stawišny zylého kschesczijanstwa tak wažny podawš kłu tam w zyrkwi Jesuškoweho rowa doštojnje wopominali a kwojeczili.

Tutón Boži dom je jara wopytany wot tam bydlazyh a wot zušnyh, pschede wschěm wrócžne cžažy. Wokłebje paž nawabi tam počtny a jutrowny cžaž wulke kly nutryh — a tež wčipnyh do tutoho Božeho doma, kotryž tam nětłko 1600 lět šteji na tym městnje, na kotrymž na wječoru wulkeho Cžicheho pjatka počhowachu cželo kschizowaneho Sbožnika, na tym městnje, na kotrymž so jutrow wulki wukwobdžazny dži w sta.

Zyrkej w katarombach.

Wěmy drje tola wschitny, schto k tym prajene. Schtož w přenich lětstotkach a w běhu lětstotkow saž a saž kschescziansteho cžaža kschesczianška zyrkej počžerpi, cžerpi wona tež hiščeje a sažo w tutym wuwolanyh 20. lětstotku.

Danski pschowaczel Anter Paulsen k Kopenhagena wě wo tym powjedacž. Wón je so runje se Ssowjetruskeje wró-

cžil, hdyž je dlěžšchi cžaž pschewywał. Wón počasuje nam nastročžazny wobras swonkowneho hubještwa. „Ruska je ra duschi kłora a njemóže ženje se semškim wječelom wotkhoricž,“ wón mjes druhim pschje.

Pschi wschěm pschesczěhanju jewja paž so tam pschezo sažo mēšchnizy, kotřiž po kraju wokolo pucžuja. Wjele ratařow so wokolo nich shromadžuje. Sda so, so woni swjetscha nēhdže wontach předuja. „S zyrkwi jako organizacija je paž nimo!“ pschje wón.

— Tutón wuras, kaž doznyla tuta zyla rosprawa, — naž dopomni na nastawki, kotrejž drje scže psched krotkim we wschelatich nowinach cžitali; wone wospjetowachu saž a saž: ewangelska zyrkej w Ruskej je šnicžena a k druhimi kschesczijanštinami zyrkwi njeje tam to wjele hinaš! — Je tomu tak? Haj a nē! Wono je tak, kaž jo tež rosprawa danškeho pschowaczela wopišuje: Swonkowna zyrkej abo organizacija je drje tam šnicžena, šnutsowna zyrkej paž drje zyle wěščje niz; t. r. we wutrobach a w žiwjenju jenotliwnyh a kwojbow je zyrkej dale živa. A to njeje přeni krotčž w stawišnach zyrkwi tak. Ewangelsku zyrkej je na psch. napschecžiwna romška reformacija we wschelatich krajach tak pschesczěhala, so bě šnicžena — po šdacžu a swonkownje, niz paž po duchu a šnutsownje, na psch. we wschelatich krajach Awštrijeje, w Francuzskej a druhdže. Tež stawišny Waldensšičich nam podrobneho praja. A tak drje je to nětłke tež w Ruskej. Pošdžišche cžažy to wobkručza, kaž kmy pschewěščeni. —

Kak kłebi w rusko-orthodoxnej zyrkwi pomhaja, kłebi wukłowacz zyrkwinske žiwjenje tež bjes swonkowneho porjada, wo tym wě wschelatého prajicž jena nowina w Schwizy. Wona mjes druhim powjeda: Nawoženja a njewjesta njepschidžetaj do Božeho domu k wěrowanju, ale mēšchnik žohnuje jeju pschidženjeje a počzele jej na to jimaj sažo. — Pschi kłowanjach njekme so nicžo pschewacž. Schto cžinja kschesczijenje. Woni kwojecza prošny kschecž, nětłke ruske semje abo tež draštu, kotruž semrěteho wobletu; abo wono so tež stanje, jo semrětemu papjerku, kotruž je mēšchnik wupižal, kłobu do kschecžja položja. — Dokelž je jich pschewacž tajkich pucžowacyh mēšchnikow, kłu w jenotliwnyh wšach a městach kwojate dny na wschelake dny rospožili. Tak móže mēšchnik w jich wjaz wokładach wěrzazny klužicž; runje tole je nēschto, schtož by přjedy runje w orthodoxnej zyrkwi njewukłyšchane bylo; dokelž tuta jara kručje na tym šteji, schtož je se šandžennyh cžažow sawoštajene; wokłebje płaczi to wo kwojecženju zyrkwinyh kwojedzenjow. — Bože klužby a druge zyrkwinske wuklonjenja kłu tam nětł do wobydlenjow, do kwojbyh domow abo pod hole njebjo pschepožene. Tež to njebny přjedy móžno bylo. Ruska paž wuczi, jo nusnišche je na to hladacž, jo doznyla Bohu klužišch hacž na to, hdyž jemu klužišch.

Haj kak so Ruška, kotryž je šnutsownje nabožny cžlowjek, prózuje, kłebi šdžeržecž nabožne žiwjenje. Wot njeho je njewuprajnje wjele žadane k tym, so dyrbi so zyle hinaš kłowacz, ale wón tež to dokonja, dokelž je kwojej zyrkwi kwojby a ju lubuje tež w cžažach wulkeho pschesczěhanja.

Nichtón njebudže cžyčž — tak rēka w nastawku, kotryž wukłowamy — kštku tyšchnoščž pschewucžicž. Hdyž tajkeje tyšchnoščeje njeje, tam njech kłu dželowni, hdyž štat pomha, swonkowny porjad zyrkwi šdžeržecž, so bychmy cžiche a počtojne žiwjenje wješčž mohli.

Šłote kłowa wo kwojatyh pschmje.

Žid, kiž běšche w nowym testamencze cžital, rjekny: Sšym jako cžowjek, kiž je šłote pjero namašal a nětłko žaneho mēra nima, doniž njeje toho ptacžka kameho namašal. —

Luther bibliju mjenowasche plódný shtom, í kotrehož, tak hu-
sto hacž jón tšahajesch, nětajki plódky plód wotpadnje. — Gilo-
sof Lofa praji wo bibliji: Bóh je jeje stworjeť, našcha sbóž-
nosć je jeje wotpohladanje a jeje wopšhijecze je wěrnosć.
— Jako hlawný jendželski spisaczel Walter Scott na swojim
šmjertnym ložu ležesche, pschiwola wón swojemu šynej: „Daj
mi knihi!“ „Kajtu knihu, nano?“ Tuž mrějazy šo šhrabawšchi
rjekny: „Mój šyno, mamy jenož jene knihi, to je biblija.“
To bě pošlednje słowo tutoho bohacze wobdarjeneho sław-
neho muža. — Našch semrěty něhduschi němiki kěžor Wylem I.
ras wupraji: „Saklad a itala, na kotruž šo ja a my wšchitzy
dyrbimy sepjeracž, je ta czjsta wěra, kajtuž cze biblija wuczi.“

Sa tšehesczjiansku wěru.

W Indiskej šo nětkle něšto jewi, šhtož je šo w běhu
lětsotkow tšehesczjianskich stawisnow šaž a šaž šjewilo: mjes
nětšehesczjianskimi hibanje sa tšehesczjiansku wěru.

Pišachmy hižo ras wo tym, šo tam tajke hibanje je mjes
stawami niskich kastow, kotrychž „njedótkliwych“ mjenuja.
Anglikanski biskop praji, šo je w jonym jenicžtšim zyrkwiny
wotřežu tam 1 000 000 tajkich, kotryž šebi pschijecze do tšeh-
esczjianskeje zyrkwe žadaju. Wobnyderjo í wjele stow wšow
šo porzuja wo to, šo bychu do tšehesczjianskeho roswuczenja
byli pschijeczi.

Tšehesczjiansstwo ma tam potajkim wulkich nadawkow, a
na nje ma šo czim bóe kedžbowacž, dokelž šo tež islam abo
mohamedanska wěra a druge nabožiny prózuja, w tutych
wšach wliwa a tak wušnawarjow dohnyčž.

W pošlednich lětach pschistupi tam něhdze 30 000 Hindu
ke tšehesczjianskej wěrje. A nětko maja tam tuto možne hiba-
nje. Chzemy jemu pschecž a wo to prošnyčž, šo šo niz jenož
jedyn milion, ale wjele milionow indiskeho luda k wěrje do
Jesuša Khrystuša pschedobudze.

Zyrkej a štat.

Młodžina a džeczi. Wjednik młodžiny Němskeje rěczesche
njedawno w radiju a rjekny: Ja pschewostaju zyrkwjam,
młodžinu w jich myšli wušnacž a nabožiny wufublowacž
a njebudu jim ženje do tutoho wufubljanja rěczecž . . . Ja
nimam nicžo pschecžiwu tomu, šo šo swonka šlužby kóždy
młody tam w nabožiny wufubluje, hdžež to jeho štaršcher
chzetaj abo wón šam. Šažadnje njebudze šo njedžela ša cžab
Božeje šlužby žana šlužba postajicž; tak je kóždemu škad-
nosć data, wopytacž zyrkwe swojeho wušnacž. Dokelž hu
je šakonjom 1. dezembra rošhadžowanje mjes Hitlerškej mł-
džinu a mjes konfežionalnymi šwajškami młodžiny škóncze-
ne, ščěhuje ša mnje í toho to, šhtož šo šamo rosumi, šo ja
porucžam, šo šo nětko we wobluwu noweje nětko nastawazeje
organizacije Němskeje wšchitzy wjednikojo a wšchitke wjed-
nizy wšdawaja wuprajenjow, kotrež šu w myšli dotalnego
rošhadžowanja, a šo šo štaraja wo to, šo njebudu njedželste
Bože šlužby a tež druge wshotowanja rny nabožneho raju,
kotrež wěruwušnacze postaja, se šlužbu Hitlerškeje młodžiny
našad štajene.

Se Šerbow a š daloka.

Šody — cžab darow, cžab wobdarowanja pschezo hižo!
A w našchim cžabju wošebje! Štat šam šo štara ša to, šo kóž-
dy, kiž je nětak potřeby, dary dostawa, niz jeno nětkle šody,
ně, tež hewať. „Šymška pomoz“ šo štara, šo šo daruje, šo by-

chu tu dary byle, kotrež mohle šo daricž. Šhtož šody šwie-
czi, wědžo šo wobdarjenn, wobhnadženn í najbohatschim ho-
downym darom, í hodownym džěščom a jeho žohnowanja
pošnymi darami, tón šobu daruje, tón pak šo tež šobu štara,
šo njeby šabny bylo „Bože džěcžo“ šame!

„**Šomhaj Bóh**“ wě tež nimo wšchěch hižo tu wuprajennych
darow ša hodowne blido tu: Dar šerbškej šwójbje pod ho-
downym šhtomom škasanku tutoho našcheho šerbškeho šopje-
na; í tym darisch něšto, šhtož je nušne, šhtož šo žyle lěto
trjeba, šhtož šluži šnutštownemu a šwonštownemu. A tajke
šnutštowne pošluženje w šnutštownym, w duchownym, we
tym šhtož teje wěry a nabožiny, trjebamy nětkle jara
nušnje a budžemy dale nušnje trjebacž. Čžehodla tuž nočžy
něšto škasacž, šhtož je tak nušne? — A dobre šerbške knihi
a knižki a našch štary a nětkle šažo tak nowy „Ššchedženat“
— šhto šo nješwješeli, hdžž jeho pod Božodžěščownym šhto-
mom witaja jako luby hodowny dar!

Bibliški pučžnik.

4. njedžela adventa, 20. hodownika: To je jeho pschi-
kasnja, šo bychmy wěri do mjena jeho šyna Jesom Khrysta,
a šo šjes šobu lubowali, jako Wón nam pschitajnju dať je.
1. Jana 3, 23. — Kat šwjatny je, mi tónle cžab! Bóh šwój
lud domapřta šaž', a džerži pschichod do šwěta, šo by naš
pschinyšć do njebja. (Wěrka.) — Jan 1, 19—27. — Jes. 12,
2—6.

Póndžela, 21. hodownika: Wostan šwěrnny; a šadžerž
šo prawje; pschetož tajkim šo napošledť derje póndže. Psalm
37, 37. — K. 4, 5. — Psalm 148. — Jes. 32, 36—44.

Wutora, 22. hodownika: Jako tón cžab bě dopjelnyenn,
póžla Bóh šwojeho šyna, narodženeho wěrneho cžlowjeta
wot žónškeje a šakonju podaneho. Gal. 4, 4. — K. 11, 6. —
2. Jan. 1, 1—13. — Jes. 33, 1—9.

Šrjeda, 23. hodownika: Ja chzu hišće wjazny k tej
šhromadženej cžrjódže hromadžicž. Jes. 56, 8. — K. 2, 8. —
1. Tim. 1. Tim. 1, 12—20. — Jes. 33, 10—16.

Šhtwórtk, 24. hodownika: Bohu pak budž džak ša jeho
njewurjeknjenn dar. 1. Kor. 9, 15. — K. 34, 5. — Luk. 1,
46—55. — Jes. 9, 5. 6.

Pjatt Boži džěń, 25. hodownika: To je šawěcze wěrnó,
a jara doštojne słowo, šo Khrystuž Jesuž do šwěta je pschi-
šchol, hrěšnikow šbóžnych ščžinicz. 1. Tim. 1, 15. — Dženš
šhwalcze Boha, tšehesczenjo, kiž šwój stol w njebju ma, šo
wotšamnje šwoj' kraleštwó, nam šwojoh' šyna da. K. 25, 1.
Luk. 2, 1—14. — Titus 3, 4—7.

Šsobota, 2. džěń hodow, 26. hodownika: Ja šym ta jaž-
na a jutrna hwěšda. Šjew. Jana 22, 16. — Luk. 2, 15—20.
— Micha 5, 2—4. — Khrystcze, raššcha šerniczka, w žylym
šwěcze lubošna, pój do mojej' wutrobny, šo je šwětko po nožy
(Knyčtar.)

Wištowanje. K. J. W.: Šso džakuju ša wšchitko. Wuziju
šo tak, kaž šo hodži. Redaktor.

Sa šody (ma 21. dez. w Budyščinje byčž): L. w M.
Sa Nowe lěto (ma 28. w Budyščinje byčž): B. w B. Sa 1.
po Epiph. (Tšjoch kralow): postaji k. w. f. Š.

Wizijonske dary se šerbškich wošadow maja šo pschepoka-
šacž hacž do 28. hodownika t. l. na giro-konto cžo. 228, ša-
rarja em. Njedny w Budyščinje, pošladnika Šerbškeho poš-
hocžneho miž. towarštwó.